

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне
злочине
Кж1-По2 8/20
22.3.2021. године
Београд

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ И
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

13. 03. 2021

ПРИМЉЕНО

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Растка Поповића, председника већа, судија Наде Хаџи-Перић, др Миодрага Мајића, Александра Вујичића и Оливере Анђелковић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету окривљеног Небојше Стојановића, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Небојше Стојановића, адвоката Момчила Минића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.4/18 од 15.10.2020. године, након одржане јавне седнице већа, у смислу члана 447 Законика о кривичном поступку, дана 22.03.2021. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Небојше Стојановића, адвоката Момчила Минића, а пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.4/18 од 15.10.2020. године, СЕ ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

1. Првостепена пресуда, изјављене жалбе и предлог Тужиоца за ратне злочине

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.4/18 од 15.10.2020. године, окривљени Небојша Стојановић оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) године, а у коју му се, применом члана 50 КЗ СРЈ урачунава време проведено у екстрадиционом притвору у Швајцарској

██████████, када је лишен слободе, а који притвор му је одређен решењем Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине ██████████, године ██████████, када му је притвор укинут. На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП оштећена ██████████ упућена је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. На основу одредбе члана 261 став 2 тачка 1 и 9 ЗКП и члана 262 и 264 ЗКП окривљени је обавезан да плати на име трошкова кривичног поступка укупан износ од 143.082,49 динара, од чега на име трошкова вештачења износ од 80.958,49 динара, на име трошкова за сведоке износ од 42.124,00 динара и на име судског паушала износ од 20.000,00 динара, а све то у року од три месеца од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-Тужилац за ратне злочине, због неправилне одлуке о кривичној санкцији из члана 441 став 1 у вези члана 437 тачка 4 ЗКП, са предлогом да другостепени суд, сходно члану 459 став 1 у вези члана 455 став 1 тачка 3 ЗКП, по одржаној седници већа, усвоји жалбу тужиоца и првостепену пресуду преиначи тако што ће окривљеном Небојши Стојановићу изрећи казну затвора у трајању од 9 (девет) година, и

-бранилац окривљеног Небојше Стојановића, адвокат Момчило Минић, због битне повреде одредаба ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду првостепену пресуду у целости преиначи тако што ће окривљеног Небојшу Стојановића ослободити оптужбе за кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ.

Тужилац за ратне злочине је, поднеском Ктж.бр.11/20 од 23.12.2020. године, примљеним у овај суд 24.12.2020. године, предложио да се, сходно члану 455 став 1 тачка 2 ЗКП, жалба браниоца окривљеног Небојше Стојановића, адвоката Момчила Минића, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.4/18 од 15.10.2020. године, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа у складу са одредбом члана 447 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, окривљеног Небојше Стојановића и његових бранилаца адвоката Момчила Минића и адвоката Милана Милосављевића, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, а имајући у виду и мишљење Тужиоца за ратне злочине, из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

2. Разлози за одбијање жалби

2.1 Истицање битних повреда одредаба кривичног поступка

Жалбом браниоца окривљеног Небојше Стојановића, адвоката Момчила Минића, ожалбена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка, наводећи да првостепени суд своју одлуку заснива на исказима сведока, иако су искази сведока контрадикторни и у супротности како сами са собом, тако и са исказима других сведока и у супротности са материјалним доказима изведеним у току поступка, као и са налазом и мишљењем комисије вештака, а такође и са утврђеним чињеницама приликом есхумације, обдукције и идентификације тела оштећеног.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, супротно напред наведеним жалбеним наводима, налази да је првостепени суд о свим чињеницама важним за доношење пресуде дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности, нити нејасноће.

Наиме, неприхватљиви су наводи из жалбе да су искази сведока очевидаца [REDACTED] у супротности како сами са собом, тако и са исказима осталих сведока чијим исказима је суд поклонио веру, као и са налазом и мишљењем комисије вештака и са записником о есхумацији, обдукцији и идентификацији, при чему је првостепени суд у односу на поједине разлике у исказима ових сведока и осталих изведених и прихваћених доказа дао прихватљиве разлоге, о чему ће више бити речи код образлагања жалбе због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљеног да је пресуда заснована на доказима на којима се иста не може заснивати. Наиме, записник о препознавању лица од стране сведока [REDACTED], сачињен пред МУП, Центар јавне безбедности Добој од 26.03.2012. године и фотодокументација која се налази у списима предмета на страни 141/43 – 143/43 од 19.03.2012. године, сачињени у Центру јавне безбедност Добој, сачињени су у свему у складу са законом, оверени печатом и потписом овлашћених службених лица, а записник је потписао сам сведок [REDACTED] и на исти није имао никаквих примедби, због чега је правилно првостепени суд одбио предлог одбране да се исти издвоје из списка предмета. У оваквим околностима, сама чињеница која се истиче жалбом браниоца окривљеног, да је радња препознавања извршена у кафани, ову доказну радњу, која је у свему осталом извршена у складу са законом, нарочито имајући на уму околности у којима је она обављена, не чини незаконитим доказом, па стога, према схватању Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, и не може довести до нужности њеног издвајања из списка.

2.2 Истицање погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, неосновано се првостепена пресуда жалбом браниоца окривљеног Небојше Стојановића, адвоката Момчила Минића, оспорава због погрешно и непотпуно

утврђеног чињеничног стања, уз оспоравање оцене суда о изведеним доказима и његових чињеничних и правних закључака.

Неосновано се изјављеном жалбом оспорава закључак првостепеног суда да је управо окривљени Небојша Стојановић извршио предметно кривично дело, указујући на погрешну оцену исказа испитаних сведока, пре свега очевидаца [REDACTED], али и исказа осталих сведока којима је првостепени суд поклатио веру, уз посебно истицање разлика у исказима ових сведока како међусобно, тако и са материјалним доказима на којима је пресуда заснована.

Најпре, када је у питању идентитет окривљеног, правилно је првостепени суд из исказа испитаних сведока мештана села Кожухе [REDACTED] и [REDACTED] утврдио да је окривљени Небојша Стојановић у критичном периоду као припадник добровољачке јединице из Србије био у том селу, да му је надимак био "Неша четник", да је био ошишан на ћелаво, да је само по средини главе имао косу као ћубу, односно кресту, тзв. "чироки" фризуру, па је стога и за овај суд неприхватљива одбрана окривљеног Небојше Стојановића у којој је навео да га нико није звао "Неша четник", већ да му је надимак био "Падобранац", да је у питању замена идентитета и да је била још једна особа исте фризури као и он тада, са репом. [REDACTED]

Правилно је првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног у делу у коме је исти навео да није извршио предметно кривично дело, односно да није био у критичном периоду на овом подручју, да није заробио оштећеног [REDACTED] припадника непријатељских оружаних снага – 102. Очачке бригаде Хрватског вијећа одбране (102.ДБ/202.ДП.ХВО), ошишао га, водио по селу, затим одвео на локалитет Дјеловачке баре, у близини реке Босне, као и да није убио оштећеног [REDACTED], правилно налазећи да је таква његова одбрана у супротности са исказима испитаних сведока [REDACTED] који су били непосредни очевици догађаја и који су се о одлучним чињеницама овог догађаја изјашњавали, и то сведок [REDACTED] у три наврата, а сведок [REDACTED] у два наврата и готово на идентичан начин описали како се десило критични догађај, односно како је дошло до убиства оштећеног, као и шта је претходило његовом убиству.

Тако је сведок [REDACTED] навео да је те вечери када је убијен оштећени [REDACTED], заједно са [REDACTED], званом "Небојшом" званом "Четник" и заробљеним младићем отишао до места где је претходно ископана рака, да је, када су стигли, покојни [REDACTED] рекао: "Већ ископали за мене", па су се Небојша и [REDACTED] руковали и само што се нису изљубили, да је након тога Небојша узео пиштољ, наредио [REDACTED] да скине сако и да га стави преко главе, да клекне и да му каже када је спреман да пуца и када је [REDACTED] урадио како му је Небојша рекао, онда је Небојши рекао да је спреман и да може да пуца и да је Небојша залупцао, што је у свом исказу потврдио и сведок [REDACTED]. Ови сведоци су у својим исказима навели и да је окривљени испалио све метке из свог пиштоља, као и из пиштоља сведока [REDACTED].

И за овај суд неприхватљива је одбрана окривљеног Небојше Стојановића у делу

у коме се исти изјашњавао да је у кафани чуо када је [REDACTED] (сведок [REDACTED]) рекао да су убили црнокошуљаша, јер је иста, како то правилно оцењује првостепени суд, нелогична и у супротности са исказима сведока [REDACTED] који је навео да је чуо Небојшу, зване "Четник" да се хвалио да је убио "зенгу", сведока [REDACTED] која је навела да јој је Ћиркез, за кога је касније сазнала да се зове Небојша Стојановић, сам рекао да је убио заробљеног младића, а да је касније рекао да се шали, као и сведока [REDACTED], коме је Неша "Четник" рекао да је убио усташу.

Одбрана окривљеног да је дошло до замене идентитета у овом кривичном поступку и да је он [REDACTED] жртвени јарак, оповргнута је исказима свих испитаних сведока који су у време када је убијен заробљени младић били у селу, због чега правилно првостепени суд такву његову одбрану није прихватио. Наиме, вршено је препознавање на основу фотографија, па је тако сведок [REDACTED] недвосмислено показао фотографију број 6, на којој се налази фотографија Небојше Стојановића, наводећи да је то лице које познаје под надимком "Неша Четник". Сведоци [REDACTED] и [REDACTED] вршили су препознавање на основу фотографија и сви су са несумњивом сигурношћу указали на фотографију под редним бројем 6, наводећи да се на тој слици налази лице које они познају под надимком "Неша четник". Сведок [REDACTED] навео је да је у време критичног догађаја окривљени имао другачију фризуру, док су остале исте црне лица, сведок [REDACTED] је навео да се лице под редним бројем 6 на фотографији у месту Кожухе представљало као "Нешо четник" и да је убио лице по имену [REDACTED] из Оуака, а сведок [REDACTED] је навео да лице под редним бројем 6 одговара опису лица њему познатог по имену "Нешо четник", као и да је у том периоду имао другачију фризуру.

Стога, [REDACTED] сви наведени сведоци са несумњивом сигурношћу указали на лице које се налази на фотографији број 6, које познају под надимком "Нешо четник" и како су сви дали логично објашњење да је прошло доста времена од критичног догађаја, да је у то време окривљени имао другачију фризуру, али да га препознају по цртама лица, правилно је првостепени суд у потпуности прихватио исказе ових сведока, док сам окривљени током целог поступка није пружио ниједан доказ којим би поткрепио своје тврдње да је у конкретном случају дошло до замене идентитета.

Да је окривљени Небојша Стојановић био у селу Кожухе и да је водио [REDACTED] по селу правилно је првостепени суд утврдио и из исказа сведока [REDACTED] која је навела да је током рата радила као конобарица у кафићу у селу Кожухе, у који је често навраћало лице које је она познавала под надимком "Ћиркез", имао је тзв. "моки" фризуру и једном приликом је у кафић довео младића који је имао дужу косу, имао је на себи црну кошуљу и тражио је лиће за њих двојицу, које им је она однела у кругу фабрике, као и да је "Ћиркез" рекао да ће убити тог момка и када је касније питала за тог момка, он је одговорио да га је убио, али је одмах рекао и да се шали и да га је одвео у команду; а сведок је касније сазнала да је тај "Ћиркез" уствари "Неша Четник", а што је схватила када је њен познаник [REDACTED] (који је испитан као сведок), питао за њега, као и да се зове Небојша Стојановић, при чему је [REDACTED] навела да лице које је био у групи са тим момцима није био ошишан као Небојша.

О томе да су окривљени Небојша Стојановић и оштећени [REDACTED] причали

ранијим заједничким доживљајима, а да је из разговора који су водили произлазило да су се познавали од раније, да су се већ сретали у Швајцарској, где су обојица боравили, изјашњавали су се сведоци [REDACTED], [REDACTED] као и [REDACTED], а о тој чињеници у свом исказу говорио је и сведок [REDACTED] који је чуо да су Неша и [REDACTED] боравили у Швајцарској, и све ово су чињенице које и по оцени овога суда, како то правилно налази веће првостепеног суда, овим сведоцима нису могле бити познате, а да то нису сазнали од самог окривљеног и де јуре нису чули да је окривљени водио такав разговор са младићем којег је касније убио, при чему је и сам окривљени навео приликом саслушања да је боравио у Швајцарској, као и да му мајка још увек тамо живи, док је сведок [REDACTED], сестра оштећеног, потврдила да је њен покојни брат, убијени [REDACTED] боравио код пријатеља у Швајцарској нека 2-3 месеца.

Правилно је првостепени суд прихватио и исказе сведока [REDACTED], који су навели да нису присуствовали самом убиству оштећеног и да немају непосредна сазнања о његовом убиству, али да су [REDACTED] знатижеље ишли до места где је било закопано тело убијеног [REDACTED], јер су хтели да провере приче које су "ишле" по селу, а то је да је све био међусобни договор између окривљеног и оштећеног да тако представе, а да га није убио "Неша младић" али када је сведок [REDACTED] започео откопавање на месту где је био закопан убијени младић, осетио је смрад, па су због тога одустали од даљег откопавања.

Када је у питању записник Жупанијског суда у Отаку број Кр.339/98 од 20.11.1998. године, поводом есхумације, обдукције и идентификације мртвих тела пронађених у гробницама Модрича и Кожухе, општина Добој, правилно је првостепени суд прихватио исказе сведока [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и Анта Блажановића, који су се изјашњавали да су у оквиру својих овлашћења поступали као овлашћена службена лица и из њихових исказа је правилно утврђено на који начин су дошли до сазнања где се налазило место где је закопано тело оштећеног [REDACTED], односно каква су била оперативна сазнања о томе (да су ишли на есхумацију на градском гробљу у Модричи, да им је [REDACTED] рекао да има сазнања да је у Кожухама укопано тело [REDACTED]), описали су лице које им је показало то место, како је вршена есхумација и потом обдукција леша, дакле, ови сведоци су се изјашњавали само о чињеницама које су им лично познате, како је у то време изгледао уобичајен начин рада и то да су врше есхумације на основу писмене и усмене наредбе судије. При том је сведок Анта Блажановић у свом извештају навео да је приликом прегледа остатака покојног [REDACTED] утврђено да су се на лобањи налазиле две ране, а сведок [REDACTED] је навео да се на лобањи, са задње стране, налазила већа рупа, а што је у сагласности са налазом и мишљењем комисије судских вештака, па како су се ови сведоци изјашњавали само о чињеницама које су им лично познате, правилно им је првостепени суд у потпуности поклатио веру.

У погледу места где је ископана рака и одакле је есхумирано тело оштећеног [REDACTED] изјашњавали су се и сведоци [REDACTED] и [REDACTED], па је тако [REDACTED] навео да му је Неша наложио да иде да пронађе место где ће ископати раку, јер му је рекао да ће младића који је заробљен да стреља и да је

да је тај момак "црнокошуљаш" и усташа, док је сведок навео да га је позвао да заједно иду до Дјеловачких бара и да на тој локацији пронађу место где ће ископати раку у коју треба да се укопа непознати мушкарац, како му је рекао, па је он и пошао са да ураде како је наложено.

При том, из исказа сведока рођене сестре покојног произлази да је иста присуствовала идентификацији посмртних остатака и да је идентификовала свог брата. Такође, из исказа утврђено је да је њен покојни брат припадао 102. Отачкој бригади Хрватског вијећа одбране, да јој је који је заједно са њеним братом лишен слободе у Модричи, спомињао да се једна држала у заточеништву њеног брата у више наврата обраћала њеном брату охрабрујућим тоном да ништа не брине и да ће бити ослобођен, при чему је за тог младића рекао да је младића особа, вршњак њеног брата и да су га звали надимком "Четник".

Имајући у виду наведено, правилно је првостепени суд из исказа свих испитаних сведока, као и писаних доказа изведених током поступка, на несумњив начин утврдио да су српске оружане формације заробиле оштећеног да га је окривљени Небојша Стојановић држао као заробљеника само из разлога што је оштећени припадао непријатељским оружаним снагама и истог потом убио, па је стога и по оцени овога суда, како то правилно налази веће првостепеног суда, одбрана окривљеног Небојше Стојановића у којој негира извршење предметног кривичног дела нелогична, неуверљива и усмерена на избегавање кривице, и као таква неприхватљива.

Неосновано се, по оцени овога суда, жалбом браниоца окривљеног Небојше Стојановића, адвоката Момчила Минића, указује на нелогичности и контрадикторности у исказима сведока и у односу на налаз комисије судских вештака, указујући на то да су сведоци очевици критичног догађаја закон што је "Неша четник" испалио један шаржер из пиштоља није одмах убио оштећеног, већ да је оштећени почео да кркла и рекао: "уби ме, сам жив", а да је судски вештак проф. др Зоран Станковић у свом исказу навео да су две прострелне ране на лобањи такве природе да изазивају тренутну смрт. Међутим, насупрот овим жалбеним наводима, и по оцени овога суда, искази сведока и нису у супротности са налазом и мишљењем комисије судских вештака, будући да су се вештаци децидно изјаснили да због протекла времена од критичног догађаја нису сачувана, ни пронађена, мека ткива тела оштећеног и дозволили су могућност да су неки меци из пиштоља прошли кроз мека ткива, а да није извршен преглед остатака мајице на пруге која је пронађена приликом вршења есхумације тела оштећеног, нити је извршен преглед околине терена у циљу проналажења евентуалних чаура.

Жалбом браниоца окривљеног Небојше Стојановића, адвоката Момчила Минића, указује се и на посредна сазнања о могућим извршиоцима овог кривичног дела, наводећи да суд занемарује чињеницу да су сведоци и сестра убијеног у својим исказима навели да је отац убијеног високо

рангира [REDACTED] УП-а Хрватске и да је исти поседовао информације да је [REDACTED] убио његовог сина, и то са два метка у главу, да је [REDACTED] одмах док су информације биле свеже. Међутим, и ови жалбени наводи оцењени су као неосновани, а првостепени суд [REDACTED] своје закључке засновао на [REDACTED] доказа изведених пред судом, између осталих и на исказима сведока очевитаца критичног догађаја, [REDACTED] основу изјаве коју је сада покојни [REDACTED], отац покојног оштећеног [REDACTED] дао на основу прича друге [REDACTED] је правилно првостепени суд одбио предлог браниоца окривљеног да се прибави изјава оца оштећеног [REDACTED] [REDACTED], коју је дао у Полицијској станици у Оцаку 1992. године.

Такође, имајући у виду да идентитет оштећеног [REDACTED] врића није споран будући да га је сестра сведок оштећена [REDACTED] идентификовала, без утицаја су жалбени наводи браниоца окривљеног који се тичу одеће коју је оштећени имао на себи приликом критичног догађаја.

Када је у питању оружје које је критичном приликом окривљени Небојша Стојановић користио, стоји чињеница да је сведок [REDACTED] у свом исказу навео да мисли да је "Неша четник" критичном приликом пуцао из пиштоља калибра 7,62мм, док [REDACTED] навео да је "Нешо четник" извадио свој пиштољ "Колт" и пуцао у правцу [REDACTED], а када је испуцао метке из "Колта" истргнуо му је пиштољ "дугу деветку" и испразнио цео шаржер. Међутим, по оцени овога суда, да ли се радило о пиштољу калибра 7,62мм или револверу "Колт" калибра 7,65мм, није од одлучног значаја, посебно када се има у виду налаз комисије вештака да је покојни [REDACTED] на глави задобио две прострелине пројектилама испаленим из ватреног оружја, а да на основу величине промера дефекта – ране на костима лобање није могуће утврдити калибар пројектила, као ни ручно ватрено оружје из којег је извршено испљивање, при чему је судски вештак Милан Куњадић навео да како није вршен криминалистичко-технички увиђај то недостају трагови који би потврдили да ли има нешто у гробу од пр [REDACTED] [REDACTED].

Имајући у виду све напред изнето, а посебно исказе сведока [REDACTED] [REDACTED] и [REDACTED], који су изнели своја не [REDACTED] онако како су они видели и чули шта се десило критичном приликом када је убијен оштећени [REDACTED], а што је у битном сагласно са осталим изведеним и прихваћеним доказима, овај суд налази да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање на којем је засновао своју одлуку, због чега је жалба б [REDACTED] окривљеног Небојше Стојановића, адвоката Момчила Минића, којом се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одбијена као неоснована.

Правилно је првостепени суд поступио када није прихватио предлог одбране за извођење појединих доказа, о чему је у образложењу пресуде (страна 77 и 78) дао уверљиве разлоге, које и овај суд у целини прихвата.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама окривљеног Небојше Стојановића [REDACTED] субјективна и објективна обележја кривичног дела ратни злочин [REDACTED] атних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ, за кој [REDACTED] кривим.

2.3. Оцена одлуке о кривичној санкцији

Неосновано се жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Небојше Стојановића, адвоката Момчила Минића, првостепена пресуда оспорава због одлуке о кривичној санкцији, јер је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције правилно ценио све околности из члана 41 КЗ СРЈ, које су од значаја за одмеравање казне. Наиме, правилно су цењене како олакшавајуће, тако и отежавајуће околности, које су наведене у првостепеној пресуди, а изречена казна затвора у трајању од 8 (осам) година је, по оцени овога суда, сразмерна тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, а казном затвора у наведеном трајању у потпуности ће се остварити сврха кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

Овај суд је ценио и све остале наводе жалбе браниоца окривљеног, али они нису могли довести до другачије одлуке у овом кривичном предмету.

Имајући у виду све изнето, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је, на основу одредбе члана 457 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Бранислава Муњић, с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић, с.р.

За тачност отправља
Управитељ писарнице
Засмина Ђокић

